

Розділ 1. Незнайомець у високому капелюсі

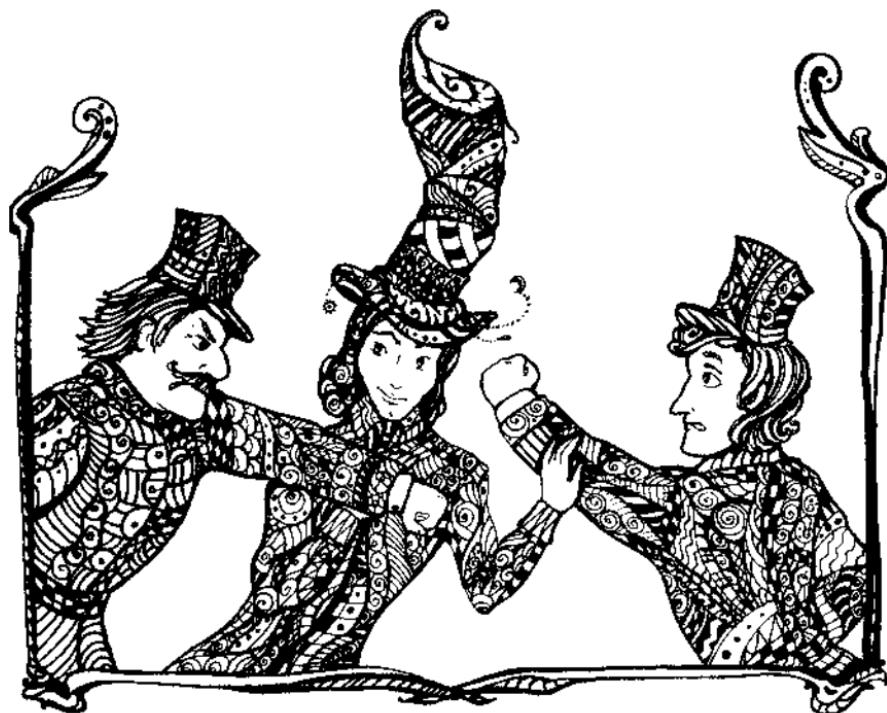
Ярмарок, наче казан з окропом на сильному вогні, клекотів і шумував. Сотні торговців охриплими голосами вихвалили свій товар, а тисячі покупців снували поміж ятками, тішачи себе надією знайти потрібну річ за невисоку ціну. Базарні стражники, розморені спекою, тулилися до стін будівель, якими розливалася темною чорнильною плямою післяполуднева тінь.

Агенти таємної поліції його величності Брайдокса XIII теж на сонце не витикалися, а спостерігали за базарним вируванням із прохолодних схованок, влаштованих у крамницях найлояльніших громадян Білонерії. Увагу шпигунів сьогодні привернув худорлявий довготелесий чоловік у неймовірно високому капелюсі. Через плече у нього висіла похідна сумка. З усього виходило, що незнайомець шукає хоч якось місця, де б прилаштувати свій крам, але його надії поповнити численні ряди продавців здавалися більш ніж примарними — о цій порі всі ятки були зайняті.

Однак незнайомець надії не втрачав і після кількахвилинної розмови з якимось торговцем солодощами таки прилаштувався за його столом. Та не встиг він і слова вимовити, як наспілі базарні стражники, скрутили його й поволокли до поліцейського управління. Останні два роки арешти в Білонерії стали звичною справою, тому ніхто на бідолаху особливої уваги не звернув.

Незнайомець не опирався, чим неймовірно здивував стражників, які поривалися дати йому стусана чи хоча б запотиличника і все ніяк не могли цього зробити. Високий чоловік так спритно ухилявся від міцненьких кулаків спантеличених стражників, що здавався не людиною, а безтіесним духом.

Його провели відразу ж до канцелярії поліцейського управління Брайдбурга, де сидів, немовби прикутий до свого стола, начальник таємної поліції генерал-капітан Штупак.

— Хто такий? — строго запитав генерал-капітан у своїх підлеглих, киваючи на незнайомця.

— Є припущення, що то шпигун, — відказав один зі стражників.

— Гм... То він нічого такого не робив? — замислено проказав Штупак. — Що, навіть отрути в криниці не сипав?

— Не сипав. Але ми гадаємо, що він цілком на таке здатний, — озвався інший стражник.

— Молодці! Пильність — понад усе, — похвалив Штупак своїх підлеглих. — Можете йти.

Стражники потопталися трохи, але винагороду за спійманого чужинця просити не стали. Надто вже непевною була їхня справа.

— Дозволите сісти? — чемно поцікавився високий незнайомець у генерал-капітана. — Чесно кажучи, почуваюся трохи втомленим...

— Посидіти у тюрмі, чоловіче, ти завжди встигнеш, — східно кинув Штупак. — Відповідай, хто ти такий?

— Може, я все-таки сяду, а то у вас шия заболить на мене знизу вгору дивитися, — сказав незнайомець і, не чекаючи запрошення, сів. — Моє ім'я навряд чи щось вам скаже, але для протоколу запишіть: Маркус Зубус, громадянин Антихляпії, тимчасовий уповноважений у справах сміхової політики. Ось, до речі, документи. Можете подивитися.

— Ну, документів я й сам тобі можу багато різних показати, — пробурчав генерал-капітан, беручи важну синю книжечку до рук.

Документ, як і годиться, був виконаний на якісному папері й виглядав навіть кращим за справжній. Генерал-капітан Штупак підозрював, що паспорт підроблений, але заява незнайомця, який називався Маркусом Зубусом, його спантеличила. Та що там спантеличила — вибила з колії! Адже у Білонерії з Антихляпією відносини були особливими. Брайдокс ХІІІ забороняв своїм службам конфліктувати з антихляпійськими шпигунами, щоб не псувати і так не дуже добре відносини з королем Папарарадоксусом ІІ — чоловіком, повністю позбавленим почуття гумору, а тому дуже нервовим і вельми вразливим. Звичайно ж, розвідки інших країн, знаючи це, спокушалися нагодою видавати своїх агентів за антихляпійських.

Штупак опинився у доволі-таки непевній ситуації, бо якщо незнайомець виявиться антихляпійцем, то можливі великі неприємності. Відпустити його з миром — розповість, паразит, про грубе поводження стражників, посадити до в'язниці — будуть шукати, і це врешті-решт призведе до міжнародного конфлікту.

— А що це там таке у тво... у вашій сумці? — запитав Штупак, щоб хоч якось заповнити незручну для нього паузу.

— Ви однаково не повірите, — посміхнувся Маркус Зубус.

— А все ж? — наполіг Штупак.

— Там — кольоровий сміх.